

Tre og halvfemsindstyvende Møde.

Lørdagen den 1ste Marts Kl. 1.

Sekretæren, N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds), oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underskreven.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af tredie Behandling af: Forslag til Straffelov for Krigsmagten.

N. P. Jensen: Da den høitærede Minister igaar ved at omtale Vndringsforslagene kom til Vndringsforslaget under Nr. 14, som jeg har tilladt mig at stille, kom den høitærede Minister temmelig dybt ind paa en Omtale af Eftertjenesten Noget af de Bemærkninger, som den høitærede Minister ved denne Leilighed udtalte, vare rettede til et Medlem, der tidligere havde staaet paa et andet Standpunkt, og som havde forandret Standpunkt gjennem den Omstændighed, at det lille Ord, der nu staaar i § 31, nemlig „skal“, den Gang hed „kan“. Det var ikke mig, og derfor formoder jeg, at Bemærkningen nærmest gjaldt Ordningen af et indre Anliggende mellem den høitærede Krigsminister og den tidligere Direktør, min høitærede Nabo, og jeg skal altsaa ikke gaa ind derpaa. Jeg tror nok min ærede Nabo selv vil svare paa dette Spørgsmaal. Hvad de øvrige Bemærkninger derimod angaar, som særlig vare rettede imod mig, da skal jeg tillade mig at svare derpaa. Hver Gang der i Thinget har været forelagt et Lovforslag, vedrørende de militære Love, har jeg altid gjort mig omhyggelig Umage for at se, hvad Meningen egentlig var med de Motiver, der ledsagede saadanne Lovforslag. Jeg skal ikke komme ind paa, hvilke Slutninger deraf muligvis kan drages, men kun med Hensyn til det foreliggende Lovforslag sige, at jeg ikke sølte mig særlig foranlediget til at søge tilbage til tidligere Forhandlinger, være sig i Folkethinget eller Landsathinget, for at se, hvorledes, være sig det ene eller det andet Thing havde stillet sig til de Forslag, der forelaa, idet det Forhold, hvori jeg staaar til Hæren, og det Kjendskab, jeg har til de bestaaende Forhold, var for mig fuldkomment tiltræffeligt til at danne mig en Overbevisning om, hvorvidt jeg maatte anse den Reform, som her var foreslaaet, for rigtig eller ikke; men det havde sin Betydning for mig at se de Motiver, der vare fremsatte af den høitærede Bemærkninger til de enkelte Paragrafer, og ser jeg tilbage paa det, saa vare Anstuelserne støttede til Overveielser med høiere Befalingsmænd og paa Hensynet til, at man i Lydsland havde vedtaget en anden militær Straffelov, og dertil blev der stærkt fremhævet i

Motiverne Noget, som „ufravigeligt“ og Noget, som „uundgaaeligt“. Se Udtalelser af den Natur: hvad der er ufravigeligt og hvad der er uundgaaeligt, tillægger jeg en meget stor Betydning, idet man maa gaa ud fra, at man ikke skriver saaledes — man kan sige det i en Samtale eller man kan i en Tale bruge saadanne stærke Udtryk, men disse faae da igjen deres Retorision i den Omstændighed, at Replikken kan komme strax efter — uden at have overveiet det, og naar man derfor skriver saadanne Ord, saa tillægger jeg dem en ganske særlig Betydning. Hvad nu det „Uundgaaelige“ angaar, nemlig Indførelsen af Bødestrafpen og Bindestraffen under visse Forhold, da kan jeg fuldstændig slutte mig til den høitærede Minister, thi ogsaa jeg anser saadanne Straffe for uundgaaelige og jeg skal derfor stemme for det Vndringsforslag, der er stillet under Nr. 9. Hvad det „Ufravigelige“ angaar, tillod jeg mig igaar at oplyse, at, saa vidt jeg kunde forstaa, havde Standpunktet ikke været mere ufravigeligt, end at det var fraveget; jeg skjønner ikke rettere. Naar jeg sammenligner § 33 i det oprindelige Forslag, som var forelagt af den høitagtede Krigsminister, og § 31 i det nuværende Lovforslag, saa tror jeg ikke, man skal kunne benægte, at, medens der i § 33 staaar, at Enhver, der havde hensiddet i Fængselstraf i en vis given Tid, skulde blive til Eftertjeneste, saa staaar der nu, at Enhver — der staaar „skal“, men der kommer til Slutningen en Bestemmelse, som siger, at Krigsministeren „kan“ fritage for Opfyldelsen af Eftertjenesten. Det er altsaa ikke længere „Enhver“ i den ufravigelige Forstand, som det var sagt i Motiverne. Disse sagde fremdeles, at det var enhver Fængselstraf over 5 Dage, der medførte Eftertjeneste. I den nu affattede Vndring er undtaget Kvarterarrest, og endelig kan jeg kun udtale, og jeg tror, jeg her tør tale paa hele Udvalgets Vegne, at Udvalget har opfattet Motiverne saaledes, at det var den høitærede Krigsministers Bestemmelse med Eftertjenesten at indføre en virkelig Straf, og at det først var under Forhandlingerne i Udvalget, at den Anstuelse her gjorde sig gjældende, at Eftertjenesten kun maatte betragtes som et Bederlag for Uddannelsen. Jeg tillader mig derfor at tro, at, naar jeg igaar urgerede, at det ufravigelige Standpunkt ikke var fastholdt, saa var jeg berettiget dertil. Hvad angaar selve Indholdet af § 31, da tillod jeg mig igaar at rette det Spørgsmaal til den høitagtede Minister, hvad der skulde forståas ved „Nogen“, og den høitærede Minister svarede mig, men jeg var ikke i Stand til at opfatte Svaret korrekt, og flere, som jeg har henvendt mig til, have ikke kunnet give mig bedre Oplysning end den, at der er Tvivl, der er ikke Klarhed over, hvem det er, som egentlig skal falde ind under Eftertjenesten. Jeg tillader mig derfor indtil videre at tro, at „Nogen“ kan forståas paa en saadan